

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 562/05
25.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић-Дрецун и Горана Чавлине, чланова већа и саветника Весне Веселиновић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ, одлучујући о жалби оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Неготину К број 5/03 од 16. 04. 2003. године, у седници већа одржаној дана 25. 04. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Неготину К број 5/03 од 16. 04. 2003. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Неготину К. број 5/03 оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца. Истом пресудом на основу члана 54. став 2. КЗ СРЈ оптуженом је опозвана условна осуда изречена пресудом Окружног суда у Неготину К број 7/02 од 10. 05. 2002. године којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 1 године, а за кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ и за кривично дело омогућавања уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ и одложено извршење исте за 3 године под условом да не изврши ново кривично дело, те је јединствена казна затвора у трајању од 1 године изречена том пресудом узета као утврђена, па је суд оптуженог побијаном пресудом применом одредби из члана 48. КЗ СРЈ, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 06. 02. 2002. до 22. 02. 2002. године по пресуди истог суда К број 7/02 од 10. 05. 2002. године, као и време проведено у притвору од 20. 02. 2003. до 16. 04. 2003. године. Оптужени је том пресудом обавезан да плати суду на име паушалног износ од 3.000,00 динара, као и да плати на име трошкова кривичног поступка 1.500,00 динара, а све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Од оптуженог је одузета опојна дрога хероин бруто масе 7,94 грама, бруто масе 0,55 грама као и 16,08 грама нето масе опојне дроге Канабис Сатиба, 65 папирнатих пакетића, као и црна кутија са прибором за миксовање хероина, а што ће се по правноснажности пресуде доставити МУП-у Србије на даљи поступак.

Против означене пресуде жалбу је изјавио оптужени АА због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуног утврђеног чињеничног стања са предлогом да Врховни суд укине првостепену пресуду (са предлогом да се побијана пресуда укине) и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. број 700/05 од 18. 04. 2005. године предложио је да Врховни суд Србије жалбу оптуженог одбије као неосновану и потврди првостепену пресуду.

После одржане седнице већа Врховни суд је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, па након оцене жалбених навода и предлога Републичког јавног тужиоца нашао:

Жалба је неоснована.

У првостепеном поступку нису учињени нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде одредаба кривичног поступка, а ни повреде кривичног закона на које Врховни суд увек пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Оспоравајући побијану пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, оптужени у жалби истиче да се оне огледају у томе што пресуда нема разлога о одлучним чињеницама конкретно указујући да првостепени суд не наводи разлоге за свој закључак, да је кривично дело извршено са директним умишљајем, док су разлози везани за оцену његове одбране нејасни.

Наиме, по оцени Врховног суда, првостепени суд је за своја чињенична и правна утврђења дао довољно јасне и убедљиве разлоге, те је навео доказе на којима исти заснива, па се предње наводи у жалби оптуженог указују неоснованим, као што се истима не доводи у сумњу ни закључак првостепеног суда да је оптужени кривично дело извршио са директним умишљајем јер је на основу утврђеног чињеничног стања и оцене изведених доказа утврђено да је оптужени у време извршења кривичног дела био урачунљив и као такав био је свестан свога дела и хтео је његово извршење.

Врховни суд налази да се жалба оптуженог првостепена пресуда побија превасходно због погрешно и непотпуног утврђеног чињеничног стања указујући да је он опојну дрогу пронађену у његовом стану, а затим од њега одузето уз потврду о привремено одузетим предметима дана 20.02.2003. године није набавио у намери неовлашћеног стављања у промет исте, већ да ју је набавио за сопствену употребу, истовремено наводећи да се ради о хероину који је набавио децембра 2002. године и марихуани коју је произвео такође током 2002. године, због чега је и осуђен од стране Окружног суда у Неготину правноснажном пресудом К 7/02 те је ради употпуњења чињеничног стања предложио саслушање сведока, радника ОУП-а Кладово.

По налажењу Врховног суда неосновано се жалбом оптуженог оспорава првостепена пресуда у погледу утврђеног чињеничног стања.

Наиме, првостепени суд је дао јасне и потпуне разлоге о томе, због чега није прихватио напред изнете наводе у склопу оцена одбране оптуженог, пошто је оптужени, наведене чињенице управо истицао у својој одбрани. Стога је Врховни суд, у потпуности прихвата разлоге, које је дао првостепени суд када је оценио да је неприхватљив став одбране да је оптужени предметну опојну дрогу набавио раније, те да је за неовлашћено стављање у промет исте већ осуђен, налазећи да је иста у супротности са наводима правноснажне пресуде Окружног суда у Неготину К број 7/02 од 10. 05. 2002. године и наводима одбране самог оптуженог који је указао да је корисник и хероина и марихуане и то од децембра 2002. године, па до 20. 02. 2003. године, те правилно закључио да је раније набављену опојну дрогу - хероин и произведену марихуану делимично трошио за сопствене потребе, а делом му је одузета на основу означене правноснажне пресуде Окружног суда у Неготину.

У прилог закључку првостепеног суда да је оптужени предметну опојну дрогу коју је претходно неовлашћено набавио, у свом стану држао ради продаје, а не за сопствену употребу, указује и чињеница да је од оптуженог уз потврду привремено одузета не само опојна дрога, већ и 65 пакетића намењених за паковање исте, посебна кашичица намењена за одмеравање хероина и опрема за миксовање опојне дроге, због чега се супротни жалбени навод оптуженог оцењује као неоснован, док је по налажењу Врховног суда у жалби предложено извођење доказа у циљу употпуњења чињеничног стања сувишно.

Према томе првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон када су радње оптуженог АА правно квалификоване као кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ за које пресудом оглашен

кривим.

Врховни суд је по службеној дужности побијану пресуду испитао и у делу одлуке о изреченој казни, јер у смислу члана 383. ЗКП, жалба изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изјављена у корист оптуженог садржи у себи и жалбу због одлуке о казни, па Врховни суд налази да је пресуда и у овом делу правилна. Ово због тога што је правилно првостепени суд утврдио и оценио све околности из члана 41. КЗ СРЈ које су од значаја за одмеравање казне и правилно оптуженом за извршено кривично дело из члана 245. став 1. КЗ СРЈ утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца у вези са чим је дао јасне разлоге на страни 6 образложења пресуде, који у свему прихвата и Врховни суд. По налажењу овог суда првостепени суд је правилно на основу члана 54. став 2. КЗ СРЈ оптуженом опозвао условну осуду изречену правноснажном пресудом истог суда К број 7/02 од 10. 05. 2002. године, па је казну затвора у трајању од 1 године изречену том пресудом узео као утврђену, те применом одредби о одмеравању казне у стицају из члана 48. КЗ СРЈ, оптуженог осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 године, у коју му се урачунава време проведено у притвору, која је и по оцени Врховног суда сразмерна тежини и степену друштвене опасности извршених кривичних дела и степену кривичне одговорности оптуженог, те је с једне стране нужна, а са друге стране довољна да се оствари законом предвиђене сврха кажњавања у смислу члана 33. КЗ СРЈ.

Испитујући по службеној дужности одлуку о изреченој мери безбедности, по оцени овог суда правилно и законито је првостепени суд на основу члана 245. став 4. изрекао меру безбедности одузимања предмета и о томе дао јасне и довољне разлоге које у свему прихвата овај суд.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

МЂ